

A tapasztalat napjai

Kedves barátok, a Punta de Vacas-i Parkba látogatók és zarándoklók! Szeretnék néhány szót szólni ezeknek a Napoknak a központi témájáról, a Megbékélésről, mint mély spirituális tapasztalatról. Tudom, megbocsájtjátok nekem, ha teszek egy pár perces kitérőt mielőtt rátérnék témánkra, annak érdekében, hogy némi magyarázatot fűzzek ehhez a rendkívüli helyzethez, melyet megélünk.

Az elmúlt negyven évben mindössze négy alkalommal beszéltünk a nyilvánosság előtt itt, ezen az elhagyatott helyen a hegyek között. Az első alkalom 1969-ben volt. Ma találunk itt néhány emléktáblát, melyekbe különböző nyelveken van belevésve a szöveg, mely emlékeztet minket arra, ami akkor itt elhangzott. Ebben megtaláljuk annak a gondolkodási és cselekvési rendszernek a szintézisét, mely különböző módokon, különböző pillanatokban és a világ különböző pontjain nyilvánul meg. Akkor a fizikai fájdalom és a szellemi szenvedés közötti különbségről beszéltünk. A teljes mértékben a társadalmi fejlődésnek szentelt Igazságosságra és Tudományra úgy tekintettünk, mint a testünkben lévő fájdalom enyhítésének és megszüntetésének kizárólagos útjaira. A szellemi szenvedés viszont, ami különbözik a testi fájdalomtól, nem fog megszűnni a Igazságosság és a Tudomány gyakorlásától. A folyamatos erőfeszítés a Tudomány és Igazságosság fejlődéséért a legjobb ügyeket szolgálta. Ugyanígy, a szellemi szenvedés leküzdéséért tett erőfeszítés épp annyira fontosnak tekintettük, mint a fájdalom leküzdésén való fáradozást. Azóta azt tanítjuk, hogy a fájdalom és szenvedés leküzdésére irányuló erőfeszítés az emberi törekvések között a legnemesebb.

Többezer közeli barátunkkal a Föld emberivé tételén munkálkodtunk. Mit jelent számunkra "Emberivé tenni a Földet"? Azt jelenti, hogy az emberi szabadságot tekintjük a legfőbb értéknek, és a megkülönböztetés-mentességet, valamint az erőszakmentességet a legmagasabb rendű társadalmi gyakorlatnak. A Föld emberivé tételéért tett erőfeszítéseink közepette nem vontuk ki magunkat azon kötelezettségek alól, melyeket másoktól elvártunk. Valójában megköveteltünk magunktól egy viselkedési formát: hogy úgy bánjunk másokkal, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak. És most az javasoltuk, hogy tartsunk egy rövid szünetet a emberivé tétel útján annak érdekében, hogy létünk és cselekedeteink értelméről elmélkedjünk. Elzarándokoltunk erre az elhagyatott helyre, hogy keressük az Erőt, ami táplálja az életünket, keressük a cselekvés Örömet és keressük a szellemi Békét, ami szükséges ahhoz, hogy előrehaladjunk ebben az eltorzult és erőszakos világban. Ezekben a napokon felülvizsgáljuk az életünket, a reményeinket és a kudarcainkat is azzal a céllal, hogy megtisztítsuk a szellemünket minden hamisságtól és ellentmondástól. Ez az alkalom, amikor felülvizsgáljuk a törekvéseinket és a kudarcainkat, egy olyan gyakorlat, melyet, még ha csak egyszer is az életben, de mindenkinek el kell végeznie, aki előre akar lépni személyes fejlődésében és a világban végrehajtott cselekedeteiben. Ezek az inspiráció és az elmélkedés napjai. Ezek a megbékélés napjai. Őszinte megbékélés önmagunkkal és azokkal, akik bántottak minket. Ezekben a fájdalmas kapcsolatokban, melyekben szenvedünk nem próbálunk sem megbocsájtani, sem bocsánatot nyerni. A megbocsájtás olyan helyzetet teremt, amiben az egyik fél felsőbbrendű pozícióba kerül, a másik pedig megalázkodik az előtt a személy előtt, aki megbocsájt. És bár világos, hogy a megbocsájtás fejlettebb lépés, mint a bosszú, nem annyira fejlett, mint a megbékélés.

Elfelejtani sem próbáljuk azokat a hibákat, melyek megtörténtek. Nem az emlékezet meghamisításáról van szó. Arról van szó, hogy megpróbáljuk megérteni azt, ami történt azért, hogy egy magasabb szintre jussunk el: a megbékéléshez. Semmi jó nem születik - sem társadalmi, sem egyéni szinten - a felejtésből és a megbocsájtásból. Ne felejts és ne bocsáss meg! A szellemnek frissnek és figyelmesnek kell maradnia rejtegetés és hamisságok nélkül. Most a legfontosabb kérdést vizsgáljuk a Megbékéléssel kapcsolatban, mely nem ismer semmiféle meghamisítást. Ha keressük az őszinte megbékélést önmagunkkal és azokkal, akik mélyen megsebeztek minket, az azért van, mert az életünk mély átalakítására törekszünk. Egy olyan átalakulásra, mely kivezet minket a neheztelésből, ahol egyértelműen senki nem békél meg sem másokkal, sem önmagával. Amikor képesek vagyunk megérteni, hogy nem egy ellenség él a bensőnkben, hanem egy lény tele reményekkel és kudarcokkal, egy lény, akiben egymást követő képek rövid sorozatában gyönyörű, beteljesült pillanatokat valamint a kudarc és neheztelés pillanatait láthatjuk. Amikor képesek vagyunk megérteni, hogy az ellenségünk is remények és kudarcok egymást követő pillanataiban él, egy lény, akinek szintén vannak gyönyörű, beteljesült pillanatai és olyan pillanatai, melyek telve vannak kudarccal és nehezteléssel, akkor emberi tekintettel helyettesítjük a szörnyűség leplét.

A megbékélés ezen útja nem spontán jelenik meg, ahogy az erőszakmentesség sem jelenik meg spontán módon, mivel mindkettőhöz szükséges egy mély megértés és az erőszaktól való fizikai viszolygás kialakítása.

Nem mi leszünk azok, akik a hibákat megítélik, sem a sajátjainkat, sem másokéit. Ezt megteszi majd az emberi bíráló és az emberi igazság valamint a idő színvonala gyakorolja majd hatalmát. Nem akarok ítélni sem magam, sem mások felett...mélyen meg akarok érteni azért, hogy megtisztítsam szellemem a nehezteléstől.

Megbékélni nem jelent sem felejtést, sem megbocsátást. Azt jelenti, hogy elismerjük mindazt, ami történt, valamint hogy javasoljuk magunknak, hogy elhagyjuk a neheztelés zárt körét. Azt jelenti, hogy áttekintjük és felismerjük a hibákat önmagunkban és másokban. Megbékélni az jelenti, hogy nem lépünk rá kétszer ugyanarra az útra, hanem készségessé tesszük magunkat arra, hogy kétszeresen tegyük jóvá mindazokat a hibákat, amiket elkövettünk. Azonban nyilvánvaló, hogy nem kérhetjük azokat, akik megbántottak minket, hogy kétszeresen jóvá tegyék a hibákat. Ugyanakkor jó feladat feltárni előttük a hibák láncolatát, melyet végighurcoltak az életükön. Ha ezt tesszük, megbékélünk azzal a személlyel, akire előtte ellenségként tekintettünk, még akkor is, ha nem érjük el azt, hogy a másik is megbékéljen velünk. Ez azonban már az ő cselekedeteik sorsához tartozik, melyre mi nem vagyunk hatással.

Azt mondjuk, hogy a megbékélés nem kölcsönös az emberek között, és az önmagunkkal való megbékélés sem eredményezi azt, hogy mások kilépjenek az ördögi körből, még akkor sem, ha felismerhetők egy ilyen személyes hozzáállás társadalmi előnyei.

A megbékélés témája központi szerepet kapott ezeken a Napokon, de bizonyára sok más előrelépést is tettünk azáltal, hogy fizikailag elzarándokoltunk egy ismeretlen tájra, amely mélyen lévő tájakat ébreszt majd fel. És ez mindig lehetséges lesz, ha a Cél, mely arra ösztökélt minket, hogy zarándokok legyünk egy hajlandóság arra, hogy megújítsuk az életünket, vagy még inkább egy hajlandóság arra, hogy átalakítsuk az életünket.

Ezekben a napokban láttuk azokat a helyzeteket, melyeket a legfontosabbnak ítéltünk az életünkben. Ha találtunk ilyen pillanatokat és megbékéltünk velük, megtisztítottuk őket a nehezteléstől, mely a múltból kötött minket, akkor egy jó zarándoklatot csináltunk, és elértük a megújítás és átalakítás forrását.

Ne felejtsük el a rövid mondatokat, melyek a bensőnkben megjelentek, ne felejtsük el a történeteket, melyek hirtelen elérkeztek hozzánk, ne felejtsük el leírni azt a néhány igazságot, melyet megsejtettünk, és melyeket rövid időre láttunk magunk előtt táncolni a sétánk során vagy az éjjeli pihenetető álmunkban a zarándoklatunk után. Ezek a mondatok, történetek és ezek a táncoló igazságok olyan inspirációk, melyekért hálásak lehetünk. Olyan inspirációk, melyek arra hívnak minket, hogy tovább lépünk a tapasztalatunkban, nem csak a megbékéléssel kapcsolatosan, hanem az ellentmondásaink, gyengeségeink és félelmeink legyőzése terén is.

Azt kívánom, hogy kereséseink és találkozásaink lángra lobbantsanak és nagyon mélyen motiváljanak minket.

Befejezésképp azt kell mondjam, hogy felismerem és szeretném megosztani mindannyiótokkal ezt a helyzetet, mely hasonlít ahhoz, ami az egyik vezetett élményben szerepel.....: "Visszatérek a világomba fénylő homlokkal és fénylő kezeimmel. És így elfogadom a sorsom. Itt van az út és én, alázatos zarándokként megyek vissza népemhez. Fénnyel telítve térek vissza az órákhoz, a megszokott napi tevékenységekhez, az emberiség fájdalomához és egyszerű örömeihez. Én, aki két kezemmel megadok mindent, amit tudok, akit bántalmaznak, vagy a legmelegebben üdvözölnek, a szívnek énekelek, amely a legsötétebb mélységből született újjá az Értelem fényében."

Silo, Punta de Vacas, 2007.

Fordítás- First Draft
május 9_2007_Santiago